

[Ragnhild Andersen.]

til, som jeg agter at understrege påny: rigsdagens partier stod ikke samlet om gennemførelsen af de 50 mill. kr.; det var kun nogle af rigsdagens partier, der vedtog loven, idet de to store partier, venstre og de konservative, overhovedet ikke ville være med til at gennemføre den.

Jeg synes, den højtærede socialminister skulle være glad for, at mit parti støttede ham sidste år, for det var vist en temmelig drøj historie at få lovforslaget gennemført i udvalget før jul. Det blev dengang en lille forhøjelse for nogles vedkommende, for andres vedkommende betød det ingenting, som jeg har redegjort for det her i dag, men det skaffede jo ikke bryderierne for rentemodtagerne af vejen, og det er derom spørgsmålet står. Spørgsmålet er stadigvæk: kan de gamle og invaliderne leve af deres rente, eller kan de ikke? Så længe de ikke kan det, må vi se i øjnene, at det er vor pligt at gennemføre en lovgivning og give tillæg til deres rente, som sikrer, at de kan leve menneskeværdigt. Det gør det foreliggende lovforslag desværre ikke, og derfor må jeg forbeholde mig, hvis der bliver nedsat udvalg, og mit parti ikke kommer med i udvalget, at stille ændringsforslag ved anden behandling.

Hans Thyge Jacobsen: Det er ikke for at prøve på at hamle op med den ærede sidste taler, at jeg tager ordet — det kan man jo ikke. En repræsentant for det parti, som er proletarietets organiserede hierarki og blomsten af arbejderklassen, må naturligvis, ligegyldigt hvor ekspeditionsmæssige forslagene end er, tage affære, som det ærede medlem her har gjort — men det tror jeg ikke, vi andre gider spille ord på.

Jeg vil imidlertid sige til den højtærede socialminister, at jeg er enig med ham i, at det spørgsmål, jeg fremdrog under min første tale, hører hjemme under kommissionsbehandlingen. Men jeg vil da anmode den højtærede socialminister om måske at hjælpe til med, at man under kommissionsbehandlingen får fremdraget forholdet mellem det offentlige pensionister og de medborgere, som modtager vederlagsfri alderdomsforsørgelse, og får dette spørgsmål klart belyst. Jeg tror, den højtærede socialminister er enig med mig i, at der her er et spørgsmål af rent saglig karakter, som trænger til at blive klaret.

Til det ærede medlem hr. Svend Jørgensen vil jeg sige, at jeg er enig med ham i de mange betæneligheder, han fremfører fra sine erfaringer som kommunalmand. Jeg

er ikke selv kommunalmand, men jeg har dog så megen berøring med kommunalfolk, at jeg ved, der er meget, som taler for, at man må skænke de betæneligheder, der her er kommet til orde fra det ærede medlem, fuld opmærksomhed. Administrationen af aldersrente- og invaliderentelovgivningen er for besværlig. Administrationen varer navnlig for lang tid for dem, som søger invaliderente. Jeg skal ikke bebrejde nogen noget. Jeg ved godt, at invalideforsikringsretten, da den i 1920 blev oprettet, straks fik 12 000 ansøgninger ind ad døren, og man har den dag i dag en stor stabel ansøgninger liggende — det må jo gå efter tur. Men der var jo en mulighed for, at man ved en overvejelse af det rent administrative kunne komme til en forenkling. Hvis det er muligt, skal vi også forsøge det. Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen har fuldkommen ret i, at de kommunale myndigheder er overbelastede med arbejde på grund af de ændringer, som rigsdagen næsten årligt vedtager i rentelovgivningen.

Der var en udtalelse i det ærede medlem hr. Svend Jørgensens tale, som jeg gerne vil gøre en bemærkning til. Det ærede medlem brød en lanse for de danske statsborgere, som vender hjem til landet efter deres fyldte 60 år og ikke kan opnå aldersrente, fordi de ikke har haft lejlighed til at være medlemmer af sygekasserne eller sygeforsikringerne, som det kræves i loven. Der er imidlertid her et forhold, som vi må have opmærksomheden henvendt på. Såvidt jeg er orienteret, efter hvad jeg har læst i dagspressen — jeg skal ikke give det ud for mere —, er der ca. 20 000 unge danske arbejdere i Sverige, 20 000 i Polen og 10 000 i Jugoslavien, medens vi savner arbejdskraft herhjemme. Se, ærede medlemmer, de kommer jo nok hjem, når de skal have aldersrente, hvis de ikke kommer før. Men det er et spørgsmål, der kræver alvorlig overvejelse, om et halvt hundrede tusinde af vort lands arbejdere i deres bedste alder kan unddrage sig den forpligtelse, loven påbyder dem, til at være medlemmer af sygeforsikringer og sygekasser og derigennem skaffe sig adgang til at få aldersrente, blot ved at rejse udenlands i deres bedste alder og så komme hjem og sige: nu er vi blevet 65 år, og nu skal vi have aldersrente, uden at de har opfyldt deres forpligtelser. Det går jo heller ikke. Det er et problem, vi må tage op til overvejelse; det tror jeg, det ærede medlem er ganske enig med mig i. Til gengæld er jeg enig med det ærede medlem i, at hvor folk på normal vis har været bosat i udlandet og derpå kommer hjem for at tilbringe deres